

România Unită

Cuprins

Prefață

Pledoarie pentru cuvântul scris

Cheie de lectură

Introducere

I. Concepte generale

România Unită

Reconstrucția societății românești sau cum să edificăm România Unită

Mândria de a fi român. Demnitatea națională

Biserica neamului românesc

Masochismul național

Cine suntem noi

România și lumea

Diaspora

Frații de peste Prut

Individualismul românesc

Revoluția de catifea din 2012

România urbană și România rurală

Stat și privat

Semnalul alegerilor locale 2012

Marea Bufoniadă

Canibalizarea unui partid fără ideologie

ICR și cultura română

Întoarcerea României spre trecut

Traian Băsescu, un Irod al zilelor noastre

Vara asta s-a purtat mizeria

II. Cele patru crize

Criza identitară. Pierderea valorilor tradiționale

Criza morală. Valori sociale, civice și democratice

Criza demografică. Ce e de făcut?

Criza economică. Calea spre prosperitate

III. Câteva soluții

Reforma structurală a statului și a societății

Statul de drept

România social-liberală

Sistemul electoral

Depolitizarea administrației

Autofinanțarea sistemului de justiție

Procurorul general și avocatul poporului, aleși prin vot direct

Sistemul de pensii

Amnistia fiscală sau "nevoia momentului zero"

Lupta împotriva corupției morale

IV. Cei trei piloni ai societății

1. Pilonul Educație - Panaceu pentru societatea românească

O lege pentru stimularea salarială a absolvenților de top din România

2. Pilonul Sănătate

3. Pilonul Siguranța cetățenilor

V. Falsa problemă a minorităților

Drepturile minorităților naționale

Extremismul politicienilor maghiari

Concluzie

Introducere

Paginile care urmează nu se adresează consumatorului de politică, ci celor pe care îi interesează ce se va întâmpla cu ei, cu copiii lor, cu nepoții lor și, mai ales, cu țara lor.

Sunt convins că mulți mă vor acuza de naivitate și idealism. Și aceasta deoarece, în România ultimilor decenii, copilul care învață la școală este "tocilar", băiatul care se poartă frumos cu o față este "sub papuc", individul corect și onest este "fraier". În politică, acolo unde idealurile ar trebui să primeze, idealistii sunt considerați "naivi", iar "băieții deștepți" sunt considerați "pragmatici". Să ne amintim numai de sintagma „băieții deștepți” și de cariera pe care a făcut-o în spațiul public...

Un om politic care este mânat doar de idealuri poate fi considerat "naiv", dar un politician fără nici un ideal este cu siguranță "un hoț"! Eu cred, cu tărie, că istoria nu-i va consemna nici pe unii, nici pe alții. Istoria va avea grijă numai de idealistii care se bat și reușesc cu ambiție și pragmatism să transpună idealurile în realitate!

M-am plictisit să critic. După momentul decembrie 1989 toți criticăm, iar pe ei nu-i deranjează. Nu-i deranjează deoarece critica nu este un pericol pentru nimeni. Pericolul real pentru cei ce se află în poziția de decident apare numai atunci când cineva propune soluții alternative la acțiunile lor. Abia atunci sunt cu

adevărat puși în dificultate și sunt obligați să prezinte argumente, dacă le au, sau să-și recunoască greșelile, dacă sunt în culpă.

Așa că m-am hotărât să nu mai critic. Și cred că rolul unui om politic este de a propune soluții. Critica trebuie să rămână în sarcina presei și, eventual, în grija societății civile.

Acum, că am renunțat la instrumentul numărul unu al omului politic și fiind totuși hotărât să rămân în politică, n-a mai rămas altceva de făcut decât să aștern pe hârtie viziunea mea despre România, țara pe care mi-o doresc pentru mine, pentru fiul meu și pentru toți cei care au avut norocul să se nască români.

Nu este o viziune SF, ci una despre care știu că poate lua chip și o putem trăi în mod real. Depinde doar de noi să refacem chipul României Unite și să reconstruim mândria și demnitatea românească, nu cu proiecte fantasmagorice, nu cu idealuri din alte lumi, ci cu ceea ce avem și este la îndemâna noastră.

România Unită corespunde cu ce este mai profund și mai sfânt în fiecare dintre noi. Dacă ne vom uita în noi înșine, în locul acela în care nu călcăm prea des, al sufletului și al lucrurilor pe care le prețuim în cel mai înalt grad, ce vom găsi? Vom găsi dragostea de părinți, respectul pentru credință și închinarea către țară. România Unită este toate aceste lucruri laolaltă și multe altele ca ele, pe care le aflăm dacă pornim într-o introspecție serioasă a sinelui.

La această introspecție vă invit pe durata acestei cărți, știind în egală măsură că fiecare trebuie să-și descopere România din el. Dacă însă vom pune laolaltă țara din sufletul fiecăruia, vom realiza și România Unită, pentru că forța patriotismului fiecăruia trebuie să se unească pentru a putea construi acel ceva măreț care trebuie să fie patria noastră. Vă invit așadar pe calea care să ne ducă la

împlinirea acestui deziderat știind că nu mai putem amâna și că timpul nu mai are răbdare.

I. Concepte generale

România Unită

”România Unită” este o idee, un deziderat în care cred cu tărie. Cred că este singura soluție prin care putem depăși gravele probleme cu care ne confruntăm ca țară, ca societate, dar mai ales ca națiune.

Voi explica pe scurt în acest capitol ce înțeleg prin conceptul de ”România Unită” și de ce cred că este unica soluție pentru ca națiunea noastră să iasă din corzi și să prospere.

România Unită înseamnă nu doar strângerea comunității românilor în jurul acelorași idealuri, dar și construirea unui set de valori care să consolideze identitatea națiunii. Acest concept are așadar mai mult decât o rezonanță teritorială sau identitară și ține seama de un set de valori care îmbracă românismul pe verticală.

De aceea din haloul României Unite nu pot lipsi valorile naționale, politice, dar nici cele culturale și spirituale. Aici e la fel de importantă prezervarea granițelor țării ca și păstrarea patrimoniului imaterial care dă sens, profunzime și o dimensiune spirituală actualei întinderi a României. O țară, *recte* o națiune, nu poate fi constituită doar din granițele fizice sau din legile și

instituțiile protectoare. În momentul în care un stat ajunge să fie definit doar prin formulele sale birocratice, apar și problemele identitare, iar ceea ce ține adunat acel popor la un loc începe să dea semne de oboseală și de dezintegrare. Într-un mod nefericit, același lucru se întâmplă în prezent și în România, când conștiința apartenenței la neam și la ancadramentul unui set de valori care să dea sens acestei apartenențe este difuză și încețoșată. Imediat, odată cu dispariția unei conștiințe de neam puternice, apar și revendicările anti-naționale, așa cum în ultimii ani am tot asistat din partea mai multor mișcări și partide extremiste maghiare.

România Unită înseamnă recuperarea acestei identități cu tot ce ar trebui ea să includă: instituții ale statului puternice, dar democratice, instituții ale păstrării conștiinței culturale naționale inteligente și autentice, scăpate de intențiile de înstrăinare ale extremiștilor maghiari sau ale unor lideri culturali care disprețuiesc profund cultura română și idolatrizează, în schimb, diferite kitsch-uri străine doar pentru că aparțin altor spații (deși poate că și Occidentul le privește cu ochi critici).

România Unită nu respinge culturile străine, dar nici nu se pune în genunchi în fața lor ca și cum poporul acesta ar fi coborât acum din copac și ar fi descoperit cultura altora în lipsa absolută a unei culturi naționale. Acest tip de servilism este nu doar dezgustător, dar și lipsit de obiectivitate istorică. România are o cultură proprie, singura ei greșală fiind aceea că nu o promovează, că o lasă pe mâna vânzătorilor de țară sau că este prea credulă cu închipuirile altor culturi care emit pretenții de superioritate.

România Unită înseamnă recuperarea acestor valori culturale și promovarea produselor sale autentice, ceea ce înseamnă, în paralel, și oprobiul aruncat peste producțiile de prost gust care ne fac de râs atât în interiorul țării, cât și în exterior, și care dau senzația că suntem o țară care produce doar kitsch-uri și mizerii culturale. În paralel, există desigur și demersuri culturale autentice, dar acestea rămân în umbră, neavând loc de fanfaronada producțiilor ieftine. Acest lucru trebuie schimbat, dacă vrem să avem o Românie Unită.

România Unită trebuie să adune în jurul său toate nivelurile societății românești, pentru că actuala fragmentare înseamnă sfârșitul națiunii și al coeziunii. În consecință, dacă se va continua pe această cale a individualismului necomunicativ și a atomizării, România nu va face față provocărilor globalizării și presiunilor marilor puteri care sunt mereu în căutare de resurse și teritorii. Acum nu mai avem de a face cu un colonialism teritorial, cât cu unul economic. O masă amorfă a populației care nu este constituită din cetățeni uniți în jurul unor idealuri comune, ci din consumatori ușor de manipulat, nu va rezista avansurilor de tot felul și își va pierde în cele din urmă identitatea.

România Unită trebuie să readucă sentimentul național și o bază principială a existenței în sânul comunității. Ce ne face să fim români, doar faptul că acest lucru este scris pe un pașaport? Cu un asemenea nivel al identității nu e de mirare că mulți dintre emigranți nu mai vor să audă de România pentru că această țară nu înseamnă nimic pentru ei, decât eventual umilințele și sărăcia

la care au fost supuși. Un francez nu va fi niciodată altceva decât francez, la fel și un german sau un britanic. Atunci când un număr mare de cetățeni se leapădă ușor de naționalitatea lor sau și-o ascund, poporul respectiv se află într-o mare încurcătură. Problema României constă exact în aceea că nu mai este trăită ca o țară și cu atât mai puțin ca o națiune, ci doar ca o entitate opresivă, umilitoare și haotică. Și atunci apostazia devine un semn de inteligență și curaj, în exact aceeași manieră în care scăparea de regimul comunist ținea de eroism. Doar că atunci era vorba de un regim politic și social. Acum, lipsa de speranță lăsată moștenire de regimul PDL este una endemică, s-a extins la nivelul întregii țări și se confundă, din păcate, cu România însăși. Cei cărora nu le convine nu au decât să plece, a fost mesajul președintelui țării, arătând astfel că țara se identifică, din punctul de vedere al puterii, cu emisarii ei, iar nemulțumiții nu mai sunt români pentru că nu respectă status quo-ul. Speranța a început să reînvie după scoaterea PDL de la guvernare, dar efectele pustiului portocaliu care a guvernat România nu vor fi ușor de șters.

România Unită trebuie să însemne și dezlipirea dintre națiune și opresorii ei, așa după cum Tudor Vladimirescu a separat „norodul” de „tagma jefuitorilor”. România Unită are datoria de a-și recăpăta identitatea proprie, independentă de puterea politică sau de cei care au acces la putere și resurse. O țară nu are voie să fie dependentă de politică și de Putere, pentru că atunci va fi îngenuncheată. Puterea trebuie să fie dependentă de români, nu românii de Putere. Clasa politică trebuie să dea socoteală în fața neamului, nu invers.

România Unită înseamnă, de fapt, întoarcerea la normalitate, la respectul și la demnitatea de a fi român. Pentru acest scop trebuie însă adunate toate forțele neamului, toți cei care iubesc această țară și care mai au idealuri, pentru ca împreună să constituie o masă critică suficient de influentă și de vizibilă încât să provoace o trezire a conștiinței românești. România Unită este, până la urmă, o chemare la luptă, la recâștigarea independenței și demnității naționale. O luptă la fel de importantă și de necesară în acest moment cum au fost la vremea lor Războiul de Independență sau bătălia pentru Marea Unire.

Reconstrucția societății românești sau cum să edificăm România Unită

Am sentimentul că titlul evocă dorința multor români și tocmai pe acest lucru îmi bazez speranța că vom reuși să înfăptuim acest deziderat.

Poporul român traversează simultan mai multe feluri de crize.

Traversăm o criză de identitate națională și ne aflăm într-un proces de pierdere a valorilor românești autentice. Pierzând elementele de identitate și valorile ce stau la baza existenței și formării noastre ca popor, ne aflăm într-un pericol real de a ne destructura ca națiune.

Traversăm, în același timp, o criză morală profundă. Ne îndepărtăm de valorile morale și de cele creștine, valori care ne-au asigurat continuitatea și comunitatea. Mergând în această direcție de îndepărtare față de valorile tradiționale, ne paște pericolul de a nu ne mai suporta între noi și astfel nu se vor mai întruni condițiile traiului împreună pe aceste meleaguri.

Traversăm totodată o adevărată dramă demografică. Dacă nu vom face ceva pentru a opri această involuție, riscăm să nu mai existăm ca neam sau măcar să fim diminuați semnificativ.

Peste toate aceste tipuri de crize s-a suprapus cea economică. Această criză este periculoasă nu doar pentru că ne îngreunează

traicul de zi cu zi, ci pentru că este un puternic factor agravant al celorlalte trei tipuri de crize. Este periculoasă pentru că am putea crede că nu este important să ne ocupăm de criza de identitate sau să rezolvăm criza morală și cea demografică atâta timp cât nu ne ajung banii pentru mâncare, întreținere sau benzină. Dar, pe termen lung, banii nu vor putea înlocui națiunea. Toate aceste patru tipuri de criză descrise de mine ar trebui să ne preocupe deopotrivă, pentru că sunt interdependente.

Criza de identitate națională provoacă, pe lângă alte efecte nedorite, și un fenomen de migrație periculos, pentru că oamenii nu se mai simt legați sentimental de locuri și de semeni. Același lucru îl aduce și criza morală, câtă vreme, pentru unii dintre noi, nemulțumirea față de ceea ce se întâmplă în societate se transformă în motiv de a ne lua tălpășița. Criza economică ea însăși ajută la creșterea fenomenului de migrație deoarece oamenii trebuie să-și întrețină familiile și vor căuta locuri pe mapamond unde să poată, prin muncă, să își îndeplinească această datorie. Iată cum criza de identitate, cea morală și cea economică contribuie din plin la criza demografică prin fenomenul migrației. Să ne gândim câți români care traversează aceste tipuri de criză se mai gândesc la perpetuarea nației și mai au curajul să își asumea creșterea de copii pentru care nu au cele necesare având în vedere lipsa mijloacelor materiale, după cum nu au nici certitudinea unui viitor al normalității din cauza lipsei valorilor morale din societate. Iată cum ne afundăm și mai tare în criza demografică! Concluzia este că trebuie căutate soluții pentru rezolvarea simultană a acestor crize prin măsuri de reformă morală, dar care să fie structural coerente și corelate.

Dacă vom aborda separat și fracturat aceste crize nu vom reuși niciodată să le depășim cu adevărat. Vom cârpi într-un loc, dar societatea se va rupe și mai tare în altă parte.

Nu poți aborda criza economică fără a încerca să rezolvi problema demografică, cea morală și cea de identitate pentru că prosperitatea nu va exista decât dacă le rezolvi pe cele din urmă.

Nu va exista niciodată un popor prosper dacă nu are identitate, valori și un echilibru demografic în societate.

Așadar, reconstrucția societății românești sau construcția României Unite se poate înfăptui printr-un proiect de națiune cu obiective pe termen scurt, mediu și lung.

Acest proiect de națiune trebuie să cuprindă regăsirea identității și demnității naționale, regăsirea valorilor morale, sociale, democratice și creștine, o profundă reformă structurală a societății care va genera soluții pentru redresarea demografică și economică a României!

Acest proiect are la bază trei direcții fundamentale pentru orice societate: EDUCAȚIE, SĂNĂTATE, SIGURANȚĂ (incluzând Justiția).

Dacă aceste trei direcții vor deveni prioritare pentru noi și le vom considera ca fiind coloanele de susținere ale noii noastre societăți, vom putea spera ca acest proiect de națiune să fie un succes ce va restabili locul nostru pe lume!

Prin aceste trei elemente asigurăm, pe de o parte, regăsirea identității și a valorilor, iar pe de altă parte, liniștea necesară pentru ca fiecare dintre noi să ne putem gândi la semeni, la națiune și la ROMÂNIA UNITĂ.

Mândria de a fi român. Demnitatea națională

Trebuie să fim mândri și să ne simțim norocoși că ne-am născut români. Sunt conștient că oricine poate spune că această sintagmă sună naționalist, patetic și că oricum românismul nu are valoare dacă nu avem ce pune pe masă.

În primul rând, în istorie, exact în momentele grele și când nu am avut de nici unele, am constatat că singurul lucru care îl mai avem și care trebuie apărat este sentimentul național, teritoriul național și amintirea înaintașilor noștri.

Dar, din păcate, în vremurile noastre, societatea tresare mai mult la numele Gigi Becali decât la numele Regelui Decebal, e mai emoționată de Dan Diaconescu decât de Mihai Viteazu, după cum e mai încântată de Florin Salam decât de Mihai Eminescu.

Nu este vina românilor pentru această răstălmăcire a valorilor, ci a celor care au dat această direcție și care o alimentează zilnic cu nonvalori prin intermediul canalelor de comunicare în masă. Este vina celor care au interesul să se întâmple așa.

Nu veți vedea niciodată un manelist care să îl cinstească pe Eminescu pentru că cine îl iubește pe Eminescu nu poate iubi

manelele. Nu veți vedea niciodată un politician care să vorbească de Decebal pentru că acesta stăpânea un stat care dădea fiori Imperiului, în timp ce acum România abia este băgată în seamă.

Indiferent cât încearcă unii să ne explice că suntem o țară mică și un popor care trebuie să ținem capul plecat, trebuie să fim conștienți că românii și-au câștigat dreptul de a sta cu fruntea sus printre popoarele lumii!

Demnitatea națională a fost călcată în picioare în aceste ultime decenii. Trebuie să stăm cuminți pentru că suntem membri în NATO, trebuie să acceptăm orice aberație pentru că suntem membri ai Uniunii Europene. Trebuie să renunțăm la valorile naționale istorice pentru a fi în ton cu lumea. Ar trebui să privim exact invers, să fim puternici și respectați tocmai pentru că suntem în NATO și una din țările UE!

Iată ce articol, care se potrivește perfect cu vremurile noastre, publica Mihai Eminescu, în anul 1879, în ziarul Timpul: “Noi susținem că poporul românesc nu se va putea desvolta ca popor Românesc, decât păstrând drept baze pentru dezvoltarea sa, tradițiile sale istorice astfel, cum ele s-au stabilit în curgerea vremilor; cel ce e de altă părere, s-o spună țării. Noi susținem că e mai bine să înaintăm încet, dar păstrând firea noastră românească, decât să mergem repede înainte, desbrăcându-ne de dânsa prin străine legi și străine obiceiuri; cel ce e de altă părere, să aibă îndrăzneala de a ni-o spune. Tac însă cu toții, fiindcă știu, că grăind și-ar pierde toată trecerea. Și nimic mai mult decât modul în care adversarii noștri discută cu noi, ne dovedește că ideile noastre sunt ideile țării, că viitorul e al nostru și că nu mai e departe ziua în care țara se va curăți de elementele stricate ce azi se răsfață într-însa”. (Timpul (IV) 1879, Noiembrie)

Minciuna cea mai folosită de politicienii români lași este că orice se întâmplă împotriva noastră și ne afectează negativ trebuie acceptat pentru că altfel se supără Europa, FMI sau mai știu eu cine. Culmea manipulării a fost să auzim că s-ar supăra Europa, ba chiar lumea întreagă, dacă poporul ar dori să-l schimbe pe Băsescu...

Avem însă și alte exemple de comportament. Polonia a luat numai ce i-a convenit de la Europa. Ce nu a fost conform cu valorile consacrate ale societății poloneze a fost respins fără ezitare. Și Poloniei, pentru verticalitatea ei, nu i s-a întâmplat nimic. Slovacia a adoptat în 24 de ore o lege prin care cine primea cetățenia maghiară o pierdea pe cea slovacă. Și nu am auzit ca Slovacia să fie exclusă din UE!

În timp ce Slovacia le retragea cetățenia locuitorilor săi care primeau cetățenia maghiară oferită în mod provocator de statul ungar etnicilor maghiari din țările vecine, fostul ministru de Externe al României, Teodor Baconschi, anunța că România nu are nicio problemă cu pretențiile Ungariei și acceptă atât legea dublei cetățenii oferite de Ungaria, cât și declararea zilei de 4 iunie drept „Zi a unității naționale maghiare”. Atitudinea fostului ministru român era inconștientă și inacceptabilă, pentru că, alături de alte elemente înghițite pe nerăsuflăte de fosta putere portocalie de la București la presiunile politicienilor maghiari, legea dublei cetățenii oferea Ungariei pe tavă pretexte pentru autonomia unei părți din Transilvania și pentru pretenții teritoriale.

Adevărul este că nu Europa ne interzice demnitatea națională, ci politicienii mici de la noi care nu se gândesc decât cum să rămână la putere cu sprijinul uneia sau alteia dintre cancelariile europene!

Thank You for previewing this eBook

You can read the full version of this eBook in different formats:

- HTML (Free /Available to everyone)
- PDF / TXT (Available to V.I.P. members. Free Standard members can access up to 5 PDF/TXT eBooks per month each month)
- Epub & Mobipocket (Exclusive to V.I.P. members)

To download this full book, simply select the format you desire below

